

KÉT ASSZONY.

- Éj volt s a város már sötét... Csak itt-ott sárgállott egy ablak... Talán virrasztottak odabent.
- A parkban meg-meghajoltak a fekete akácfák s a levelük hullott-estett zizzelve... Messziről zöld lámpások rémlettek az állomás felől s egy vonat futott a sötétben, mint egy lidérc, mely az éjszakában bolyong.
- A temetőben, — mikor éjfél ütött — két sír mozdult meg. Két fehér asszony indult az utcák felé. Mikor a pislogó gázlámpák alatt elhaladtak, fehérülő ingüket az arcukra vonták... Talán azért, hogy meg ne ismerjék őket...
- Az egyik asszony így: Hiába futsz... vonhatod arcodra a lepedődet... Ismerlek... Egy helyre tartunk. De ha kinoztál életemben, kinozz most halottan is...
- A másik asszony: Szegény kicsikém, te csak nem tagadod meg magadat. Ilyen voltál az életedben is. Ilyen szép, szerény. Kis lány, akit az apácák neveltek. Aki túri, hogy a szemét bekössék. Én bekötöttem. Érted? Bekötöttem a szemed.
- Az első asszony: Tudtam mindent... a lakásodra híttad. Úgy vetted el tőlem, pedig szeretted... Te voltál az oka, hogy hazudnia kellett. Te tanítottad meg reá... Mert te fekete voltál... Feketelelkű... Te tetted búskomorrá. Azután mindig szomorú volt. És sohse mert a szemembe nézni...
- A második: Jól van... Csak bölcselkedj édesem. Így bölcselkedtél magadban úgy-e azokon a hosszú

téli estéken is, amikor egyedül voltál s az uradra vártál. Tudod, hol volt. Nálam... Érted? Nálam... Halod? Csókról álmotdál s mi végigesókoltuk az álmaidat. Te voltál a felesége, de én voltam és én vagyok az eszébe, nem te... Érted? Én vagyok most is az eszébe...

□ Suhanva mentek odább. Az egyik sötét utcáskoron még sárgállott két ablak... Ott megálltak. Az ablakhoz álltak. Benn egy sárgaernyős lámpa égett... s amint benéztek egy rózsaszínruhás asszony elfujta lassan a lámpát...

□ Egy rózsaszínruhás asszony elfujta lassan a lámpát.

□ Az egyik asszony még maga elé mormolta: Én rád gondol most is... Érted? Most is...

□ Hideg késő őszi éj volt. Bent a szobában a kandalló szeme vöröslött. A szűk sikátorban mintha minden ház megkérdezte volna a két tévelygőtől: Miért jöttetek?

□ A két asszony megindult a temető felé. Szótlatlanul. A fehér ruhájuk meg-meglebbent az akácfák között... s amerre mentek halk szavakat mormolt a telefonpóznákon a drót: Bolondság az élet... a szerelem... a csók... a bánat. Bolondság sirni... Csak egy szép... a halál...

□ A temetőhöz értek. Szomorúan ránéztek egymásra s az egyik sírva megszólalt: Engem is csal, téged is... Ne haragudjunk egymásra... Jó éjszakát...

BOROS FERENC.

Szalay Pál rajza

A pillangó!

Lamarline után franciából.

A kikelet szüli — s a rózsával hal el,
Zephir könnyű szárnyán leng az azur légben,
Alig fészlő virág kebelén megpihen,
Illattól kábultan fürdik a napfényben.
Lerázza, még ifjan szárnyának himporát —
Szellőként suhanva a nagy mennybolton át. —
Ime ez a pillangó káprázatos élte,
Repül miként a vágy, mely soha meg nem áll,
Megpihenni nem tud, csak száll és egyre száll
Mig üdvöt keresve felhatol az égbe.

Fordította: Szigethy Edith.